

A fost odată un păstor bătrân. Când se lăsa noaptea peste dealuri, era foarte priceput la deslușit mersul astrilor.

Sprrijinit în toiag, cu ochii ridicați spre stele, spunea:
— Va veni Mântuitorul nostru, Împăratul lumii, va veni...
— Când? întreba de fiecare dată nepotul său.
— Curând.

Ceilalți păstori pufneau în râs:
— Curând! Ne tot spui asta de ani de zile.
Dar bătrânului nu-i păsa de vorbele lor batjocoritoare.
Îl mătnea însă licărul de îndoială din ochii băiatului.

— Și va avea o coroană de aur?
îi întrerupea nepotul gândurile.
— De aur, de aur...
— Și o sabie din argint?
— Întocmai.
— Și o mantie de împărat?
— Negreșit.
Și băiatul îl credea din nou.

Nepotul obișnuia să stea pe câte-o stâncă și să cânte din fluiet. Bătrânului îi plăcea să-l asculte. Cântecul devenea pe zi ce trece tot mai frumos și mai limpede. Băiatul cânta seară de seară. Voia să fie pregătit pentru ziua în care avea să vină acel împărat și el o să-i cânte din fluiet. Nimeni nu cânta la fel de frumos ca el.

— Dar ai cânta și pentru un împărat fără coroană, fără sabie și fără mantie? îl întreba bătrânul.

— Ce? Nici vorbă! spunea băiatul.

Cum ar fi putut un împărat fără coroană, fără sabie și fără mantie să-l răsplătească cu aur și argint pentru cântecul său? Că doar asta urma să se-ntâmple, negreșit: împăratul care va veni îl va umple de bogății. Iar ceilalți păstori aveau să se minuneze și, oho, ce-o să le mai pară rău pentru că-i luaseră bunicul în răs.

Într-o noapte, au apărut toate semnele după care se uitase bunicul atâta vreme pe cer... Stelele sclipeau mai tare ca de obicei. Deasupra orașului Betleem strălucea o stea nemaivăzut de mare.

Apoi, îngerii din ceruri au vestit:

— Nu vă temeți, ci bucurați-vă! Astăzi s-a născut Mântuitorul!

Acesta să fie oare împăratul promis de bunic? Nu, pesemne că era o greșeală, și-a spus băiatul. Și oricum, el n-avea de gând să cânte acolo, într-un loc atât de sărăcăcios. Dezamăgit, băiatul s-a răsucit pe călcăie și a plecat înapoi în noapte. N-a băgat de seamă nici cerurile, care se deschiseseră, nici îngerii dând domol din aripi pe deasupra grajdului.

Din iesle se auzea pruncul plângând. Dar băiatul n-avea niciun chef să-l audă, așa că și-a acoperit urechile și a mers mai departe. Însă plânsetul l-a urmărit. I-a pătruns în suflet. A simțit în inimă o chemare de neoprit care îl îndemna înapoi spre iesle.